

Naše najkrajšie spomienky na vdp. Jozefa Mríza ...

Dňa 11. marca 2022 si pripomenieme 100 rokov od narodenia rímskokatolíckeho kňaza Jozefa Mríza, ktorý pochádzal z Ľubiše. Počas gymnaziálnych štúdií bol v nižšom ročníku spolužiakom J. Ex. emeritného kardinála Jozefa Tomka. Kňazskú vysviacku prijal 22. februára 1948 z rúk biskupa Jozefa Čárskeho v košickom Dóme sv. Alžbety. Od 29. júna 1958 pôsobil v Nižnom Hrušove. V rokoch 1983 - 1990 pôsobil vo Vranove nad Topľou, kde bol zároveň dekanom. Po roku 1990 pôsobil v Slovenskej Kajni. Pochovaný je v rodnej obci. Z príležitosti nedožitých stých narodením sme súčasníkom položili otázku:

Aký najsilnejší zážitok sa Vám spája s menom bývalého dekana o. Jozefa Mríza?

* * *

Na vdp. dekana Jozefa Mríza si pamätám ako na veľkého človeka a to doslovne i obrazne. Pôsobil prísny dojmom a taký aj bol, rázny, zásadový... Nemal problém, ak uznal za vhodné, a to aj zvýšeným hlasom napomenúť, upozorniť veriacich buď priamo v kostole či mimo neho / týkalo sa to správania, vhodného či nevhodného oblečenia atď/. Na druhej strane bol však veľmi citlivý, empatický. Keď sa mu niečo páčilo a bolo podľa jeho gusta, dal to tiež najavo.

Mám ešte v živej pamäti ako sa prechádza s modlitebnou knižkou od fary k ceste a späť. Keď niekto išiel okolo, pristavil sa, prehodil zopár slov a pokračoval v prechádzke.

Veľmi mu záležalo na samotnom kostole - čistota, kvetinová výzdoba. Veci z kostola /plachty, alby a iné/, osobne vozil ctihodným sestrám do Jasova vyprať. V kufri vtedy nesmeli chýbať orechovníky a makovníky, ktoré dal napiecť mojej mame /podmienka - mali byť hnetené, nie kysnuté/.

Ja si však pamätám na vdp. Jozefa Mríza ako na suseda, teda na situácie, ktoré sú bežné a samozrejme pri susedskom spolunažívaní. Mohol sa k mojím rodičom prísť postáť, podeliť sa so svojimi radosťami, starosťami a neraz i s vtípnymi zážitkami či situáciami. Nechal si poradiť i sám poradiť.

"Mal šťastie " na časté defekty na motorke, neskôr aute. Vtedy hľadal pomoc u môjho otca. Ten si našiel ráno pre dverami koleso a hneď vedel o čo ide a komu patrí. Oprava defektov bola len jednou z vecí, ktorú bolo potrebné pri aute urobiť. Keď si kúpil nové auto, to staré /modrú Simcu/ predal otcovi. Vtedy to pre našich bola veľká pomoc, nakoľko na nové autá boli čakacie doby /poradovník/ rok, dva a viac.

Viem, že mal rád dobré jedlo, vedel si ho vychutnať. Dnes by sme ho označili za gurmána. Sám bol veľmi pohostinný. Organizoval veľké oslavy na Jozefa. Vtedy a aj pri iných vzácnych príležitostiach v kuchyni varila aj moja mama. Občas so svojou návštevou prišiel aj k nám. Takýmto spôsobom sa stal dlhoročným rodinným priateľom mojich rodičov Humenčan MUDr. Štefan Jablonický s rodinou, ktorý mal vo farskej záhrade svoje včely. Keďže aj môj otec bol včelár, mali sa o čom dlhé hodiny rozprávať.

V čase, keď som chodila na Gymnázium vo Vranove nad Topľou, som so svojou spolužiačkou a kamarátkou Helenou Forgáčovou, nosila z vranovskej fary demižóny s omšovým vínom.

Na fare v Nižnom Hrušove mal Slovenský hydro-meteorologický ústav zriadenú zrážkomernú stanicu, ktorú mal na starosti pán dekan. Pred tým, než odišiel za svojou sestrou na polročnú dovolenku do Ameriky, poprosil môjho otca aby ho v tomto zastúpil. Nakoniec z polročného zastupovania bude budúci rok polstoročnica - *spomína p. Mgr. Božena Naňáková* -

* * *

Duchovný otec Jozef Mríz bol človek prísny, vyžadoval disciplínu aj od nás miništrantov. Zároveň si na neho spomínam aj ako na človeka, ktorý si v deň menín dokázal spomenúť aj na nás miništrantov a pamätám sa, ako mi doniesol cukríky a povedal: Podel' sa so všetkými. To bolo veľké vyznamenanie dostať také uznanie. No vedel nás aj prekvapiť a to hlavne vtedy, kedy sme najviac vystrájali a na neho sme zabudli... ako deti. Do sakristie duchovný otec väčšinou prichádzal cez kostol, lebo spovedal. Prekvapil nás, keď sa otvorili vchodové dvere a my sme vystrájali "koľko dalo". A vtedy sa ušla aj jedna "náučná" a jeho slová: Na kolená a modliť sa!! Nuž, asi sme si zaslúžili. - *rodák d.o. Michal Marčák, farár farnosť Lipany* -

* * *

Pamätám si ako v ťažkých rokoch 1950 náš dôstojný pán dekan Mríz prijal gréckokatolícke deti na hodiny náboženstva, hoci to mal zakázané. Zobral to na vlastnú zodpovednosť. - *p. Božena Janošková* -

* * *

Najsilnejšia spomienka na duchovného otca Mríza zostala na jeho spovedanie pred každou svätou omšou. Do kostola vchádzal zo zadu a vždy sa zastavil v spovednici a vyspovedal všetkých, ktorí tam čakali.

Odpočinutie večné daj mu Pane...

- *sestra Anna Mošková, OSF* -

